

Για όσους έχουν διαβεί το εξηκοστό πέμπτο έτος της συνεχούς παρουσίας στον τόπο που γεννήθηκαν, εν προκειμένω στην Ελλάδα, και όσοι εξ αυτών προσπαθούν να έχουν σφαιρική ενημέρωση, επίσης να σκέφτονται, να λειτουργούν με γνώμονα ότι υπάρχουν και άλλα θέματα πέραν του προσωπικού του συμφέροντος και τέλος να θυμούνται με σχετική ακρίβεια εικόνες του παρελθόντος, για όσους λοιπόν συγκεντρώνουν όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά, το μέλλον έρχεται απειλητικά παραμορφωμένο.

φωτό αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ

Τούτη η εικόνα είναι τραβηγμένη ένα μήνα μετά τα εγκαίνια του Hilton των Αθηνών. Βρισκόμαστε στον Μάιο του 1963. Πάνω στο χώμα, γύρω από το μεταλλικό τραπεζάκι τρεις άνδρες, συζητούν, καπνίζουν, πίνουν καφέ σε κλίμα ευχάριστο. Γνωρίζουμε την ταυτότητα μόνο του μεσαίου. Είναι ο John Sprinzel, 33 χρονών εκείνη την χρονιά, πρώην οδηγός αγώνων, νυν δημοσιογράφος και μέλλον συγγραφέας. Βρίσκεται στην Ελλάδα για να καλύψει το ΙΑ΄ Δ.Ρ.Α. Στο φόντο αριστερά φλουταρισμένος ο Λυκαβηττός με τον Άη Γιώργη στην κορφή και στο κέντρο ξεχωρίζει, ως τοπόσημο, το ξενοδοχείο.

Τα εγκαίνια του Hilton της Αθήνας είχαν τελεστεί στις 20 Απριλίου του 1963. Το ξενοδοχείο

ήταν μια από τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του καθηγητή Στρατή Ανδρεάδη. Έχει καταγραφεί πως, ο παρών στις τριήμερες τελετές των εγκαινίων, Co
nrad

Hilton

ιδρυτής της σειράς των ξενοδοχείων, είχε δηλώσει ότι:

«

το

Χίλτον Αθηνών είναι το ωραιότερο Χίλτον του κόσμου

»

Όπως επίσης έχει καταγραφεί η θυελλώδης διαμάχη που προκάλεσε η ανέγερσή του σε πολεοδομικό, πολιτιστικό, πολιτικό και αρχιτεκτονικό επίπεδο. Όλα αυτά όμως ξεπεράστηκαν μπροστά στη φιλόδοξη ματιά να ανέβει ο τόπος στο κύμα του ανερχόμενου τουρισμού και να ταξιδέψει προς την ανάπτυξη.

Για να διατυπωθεί πιο άνετα, ήταν κάτι αταίριαστο με την παράδοση και την μέχρι τότε μορφή της Αθήνας. Τελικά χωνεύτηκε, μπορεί δε, ακόμα και οι πιο φανατικοί ιδεολογικοί αντίπαλοι του να πέρασαν από το «Βυζαντινό» για ένα καφέ, όχι όμως πάνω σε σιδερένιο τραπέζακι. Όπως το ίδιο αταίριαστη ήταν η διοργάνωση των εικοστών όγδων θερινών Ολυμπιακών αγώνων. Άλλο θέμα ότι γέμισε το Ο.Α.Κ.Α. Οι κραυγές στον τελικό των 200 μέτρων ανδρών ήταν πιο κοντά σε αυτό που περιγράφεται ως λαϊκό αίσθημα.

Περισσότερα από 60 χρόνια μετά την ανέγερση του Hilton, ρολάροντας πάνω στο κύμα του τουρισμού που πλέον έχει μεταβληθεί σε τσουνάμι, αντικρίζουμε την κατασκευή που θα κάνει το οικοδόμημα του καθηγητή Σ. Ανδρεάδη να μοιάζει με το μικρό σπίτι στο λιβάδι, ανάμεσα σε Μιχαλακοπούλου και Β. Σοφίας.

Στο τέως αεροδρόμιο του Ελληνικού, έχει χαθεί κάθε μέτρο. Κάθε ελληνικό μέτρο. Αυτό που θα προκύψει θα σβήσει οτιδήποτε προηγούμενο και ταυτόχρονα θα δημιουργήσει ένα ολότελα διαφορετικό *modus vivendi*. Δεν είναι τυχαίο ότι όσοι εναντιώνονται, κατηγορούνται πως στέκονται εμπόδιο στην ανάπτυξη της χώρας και χαρακτηρίζονται ως εχθροί των επενδύσεων. Ενδεχομένως και απάτριδες. Θα πρέπει να επαναπροσδιοριστούν οι όροι «ανάπτυξη», «επένδυση», «άπατρις».

Το έργο έχει χρονικό ορίζοντα ολοκλήρωσης 10 με 12 έτη. Για να επιστρέψουμε στην εισαγωγή, η παρουσία των σημερινών 65+, μοιραία τίθεται εν αμφιβόλω. Το ίδιο μοιραία, αργά ή γρήγορα θα χωνευτεί και το Ελληνικό και όλοι οι μελλούμενοι θα ζήσουν σε μια άλλη χώρα.

